

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΖ'.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ε) Περί άναίρεσεως τής υπ' άρ. 293 άποφάσεως τών έν Καλάμαις Πλημμελειοδικών. — 2) Περί άναίρεσεως τής υπ' άρ. 476 άποφάσεως τών έν Πάτραις Πρωτοδικών. — 3) Περί άναίρεσεως τής υπ' άρ. 123 άποφάσεως τών έν Τριπόλει Έφετών. — 4) Περί άπορρίψεως τής περι άναίρεσεως αίτήσεως γενομένης κατά τής υπ' άρ. 149 άποφάσεως τών έν Τριπόλει Έφετών. — 5) Περί άπορρίψεως ώς άπαρά δέκτου τής περι άναίρεσεως αίτήσεως γενομένης κατά τής υπ' άρ. 11 άποφάσεως τού έν Σπάρτη Πταιοματοδικείου.

Απόφ. Ποιν. π.ά.)

(Πρωτοκ. Άρ. 470.)

Ι)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τήν 6 του ένεστώτος μηνός δια να δικάσῃ τήν εξής άναίρεσεως αίτησιν·

Κατηγορηθείσα ή Σαματική Καλιοντζοπούλα ένώπιον τών έν Καλαμαίς Πλημμελειοδικών ένεκα δια μοιχείας παράβασις τής περι τόν γάμον πίσεως, κατεδικάσθη δια τής υπ' άρ. 295 άποφάσεως τού ρήθεντος Δικαστηρίου εις τριών μηνών φυλάκισιν, δυνάμει τού 286 άρθ. άρ. 1 του Ποιν. Νόμου· τής άποφάσεως ταύτης εξήτησεν ή καταδικασθείσα τήν άναίρεσιν δια τούς λόγους· 1. ότι έν τή άποφάσει δέν παρετέθη όλόκληρον τό άρθ. τού Ποιν. Νόμου· και 2. ότι καλώς ήρμηνεύθη τό 286 άρθ. τού Ποιν. Νόμου, διότι άλλο είναι ή άναχώρησις τής συζύγου κρυφίως εκ τής οικίας τού άνδρός, και άλλο ή δια μοιχείας παράβασις τής προς τόν γάμον πίσεως·

Άκούσαν τιν έκθεσιν τού Δικαστού Κ. Θ. Μανούση, τόν Δικηγόρον Μάριον Ρενιέρην και τόν Άντεισαγγελέα γνωμοδότησαντα υπέρ τής άναίρεσεως τής άποφάσεως δια κακήν εφαρμογήν τού 286 άρθ. τού Ποιν. Νόμου, διότι δέν εξάγεται εκ τής άποφάσεως ότι έγινεν έγκλησις εκ μέρους τού άνδρός τής καταδικασθείσης·

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον·

Επειδή π.ά.σ. ποινική άπόφασις, εκτός τών παρά τού νόμου ρητώς όριζομένων προσόντων, πρέπει να περιέχη και ά περιστατικά, εκ τών οποίων αποδεικνύεται ή νομιμότης τών διατάξεων αυτής και τό θεμιτόν τής εις τόν έγκαιριον επιβαλλομένης ποινής, και επειδή κατά τό 22 άρθ. τής Ποιν. Δικονομ. εις όρισμένα περιπτώσεις, εξών και ή προκειμενη, δέν γίνεται ποινική καταδίκη εις αύτεπαγγέλτως παρα τών δημοσίων υπαλλήλων, είμι μόνον κατ' έγκλησιν τού άδικηθέντος, επί δε του προκειμένου ή άπόφασις δέν άναφέρει ότι προηγήθη έγκλησις εκ μέρους τού άνδρός τής καταδικασθείσης·

Επειδή κατά τό 286 άρθ. τού Ποιν. Νόμου ή δια μοιχείας παράβασις τής περι τόν γάμον πίσεως τιμωρείται

μόνον κατ' αίτησιν και εισαγγελίαν τού ύβρισθέντος·

Δια ταύτα άναίρει τήν από 26 Μαΐου Ε. Ε. και υπ' άρ. 295 άπόφασιν τών έν Καλάμαις Πλημμελειοδικών και όλην τήν άναφερομένην εις αύτήν διαδικασίαν, άπολύει έντελώς τήν καταδικασθείσαν σαματικήν Καλιοντζοπούλαν κάτοικην Καλαμών, κτλ.

Εκρίθη και άπεφασίσθη έν Αθήναις, τήν 7 Ιουλ. 1836.

(Άπόφ. Πολ. 57.)

(Πρωτοκ. Άρ. 471.)

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τήν 22 του ένεστώτος μηνός δια να δικάσῃ τήν εξής υπέρ τού νόμου αίτησιν άναίρεσεως·

Το έν Πάτραις Δικαστήριον τών Πρωτοδικών δια τής υπ' αριθ. 476 άποφάσεώς του εκήρυξε τόν Π. Παπ. Δικαστήν έπικύβητα ενήλικα κατ' αίστητήν του λαβόν υπ' όψιν τήν από 12 (24) Σεπτεμβ. 1826 άπόφασιν τού έν Αθήναις Δικαστηρίου και τας ένώπιον αυτού ληθησάσας ένόρκως μαρτυρίας. Τής άποφάσεως ταύτης εξήτησε τήν άναίρεσιν ό παρά τω Αρείω Πάγω Εισαγγελέας δια τούς λόγους· 1. ότι τό Δικαστήριον έπαύθη εις υποθέσιν μη άμφισβητουμένην· 2. ότι ή άποφασις φέρει διπλόν χαρακτήρα, κανονιστικής διατάξεως και άποδεικτικής, τὰ Δικαστήρια δέ τών Πρωτοδικών δέν έχουν τήν δύναμιν να εκδίδουν άποφάσεις έν είδει κανονιστικής διατάξεως, ούτε επίσημα άποδεικτικά περι τής ύπαρξώς ή μη άναμφισβητήτου τινος πράξεως, έπομένως ή άπόφασις του περιέχει υπέρβασιν τών καθηκόντων τού Δικαστηρίου, και προφαώς αντιβαίνει εις τό 808 άρθ. τής Πολ. Δικονομίας·

Άκούσαν τήν έκθεσιν τού Αρειουπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, και τόν Εισαγγελέα·

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον·

Επειδή κατά τό 1 άρθ. τής Πολ. Δικονομ. μόνον ιδιωτικά άπαιτήσεις περι ά τοκτηθέντων ήδη δικαίων υπέρ των εις τήν άρμ. διάταξιν τών Πολιτ. Δικαστηρίων, π.ά.σ. δέ δικη περι ιδιωτικών άπαιτήσεων προϋποθέτει έναγοντα

και αναγομεν. ὡς δὲν δινεται νὰ γίνῃ ἀπόφασις, ὑπο-
 τῆσιν ἀντιδικῶν μὴ ὑπάρχοντα ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου
 τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν ἀποφασίσαν
 περὶ τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ Π. Παπαδιαμαντοπούλου, μὴ
 ὑπαρχούσης διαφορᾶς πρὸς ἀντιδικόν, δύναται νὰ ὑπο-
 χρεώσῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης πολλοὺς, μὴ καλε-
 θέντας, μηδὲ ἀκουσθέντας ὡς μέρη, ἐξ οὗ γινεται δῆλον
 ὅτι ἀρεθίστως ἐκείνη κυρίαν περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς δι-
 καστικῆς ἐξουσίας του, καὶ ὑπερεπήδησε τὰ ὅρια τῆς δι-
 καιδοσίας του, τὸ ὅποιον φέρει ἀκύρωσιν κατὰ τὸ 808
 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὰ μὲν 640 καὶ ἐξῆς ἀρθ. τῆς Πολ. Δικον.
 φέρουν παραδείγματα ἐξαιρέσεων ἀπὸ τὴν προσκεθεῖσιν
 ἀρχῆν, ἢ δὲ προειρημένη περίπτωσηι, μήτε ρητῶς ἀναφέ-
 ρεται μετὰ τῶν ἐξαιρέσεων τούτων, μήτε κατὰ τὴν
 φύσιν αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τὰ ρηθέντα ἀρθρα, τὰ ὅποια
 ἔχουν ἀντικείμενον πρωτορινὰ μετρα, ἢ τοιαύτας ἀπο-
 φάσεις, καθ' ἃς δὲν λαμβάνει πέρασ κάμμία κληθῆς δικη,
 ἀλλὰ τακτοποιοῦνται ἐννομοι σχέσεις μετὰ τῶν ὄρισμένων
 καὶ προσκεκλημένων ἐπὶ τούτῳ διαδικῶν χωρὶς νὰ ἔχη
 ἰσχὺν ἢ ἀπόφασις αὐτῆ διὰ τρεῖς μὴ κεκλημένους, κα-
 τὰ τὸ 645 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει καὶ μηδενίζει τὴν ἀπὸ 14 Σεπτεμ.
 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 476 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Πρω-
 τοδικῶν, ἀπαγορεύει εἰς πᾶν Δικαστήριον τὴν εἰς τὴν πα-
 ρούτων ὑπόθεσιν περὶ κτερέω ἐπέμβασιν, κτλ.

Ἐπιρὴν καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις τὴν 23 Ἰουν. 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. 58.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 472.)

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συ ελλθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 22 τοῦ ἐνε-
 τήτος μηνὸς δια νὰ δικασθῇ μετὰ τοῦ Ἀγγελῆ Σακκέτου
 ἀναίρεσιόντος, καὶ τοῦ Παναγιώτου Παπαδιαμαντοπού-
 λου ἀναίρεσιβλήτου, κατοίκων Πατρῶν τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὴν 15 Μαρτίου Π. Ε. ἐνηγγαγεν ὁ Π. Παπαδια-
 μαντοπούλος ἐνώπιόν τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν τὸν
 Ἀγγελῆ Σακκέτον ζητῶντα αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν 562
 ταλήρων τιμηματος 20822 λιτρῶν σφιδός, τὴν ὅποιαν
 ὁ ρηθεὶς Σακκέτος μετὰ προσηγηθεῖσαν κατάσχασιν αὐτῆς,
 ἐνηγγαγεν αὐτῷ συνέσειαν αἰτήσεως τῆς συζύγου τοῦ ρη-
 θέντος Σακκέτου, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Διοικητοῦ Πα-
 τρῶν ἔλαβε κατὰ τὸ 1832 ἀδεία τοῦ τότε κατέχοντος
 τὰς Πάτραις ἀρχηγοῦ Κίτσιου Τζαβέλλα καὶ ἐπώλησεν εἰς
 τὸν Κοντογούρην τὸ εἰρημένον Πρωτοδικεῖον δικαστῶν
 ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, κατεδίκασε τὸν Σακκέτον δι' ἀποφά-
 σεώς του ὑπ' ἀρ. 294 εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ζητουμένης
 ποσότητος τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξέκαλεσεν ὁ Σακκέτος
 εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, τὸ ὅποιον, δια-
 τῆς ὑπ' ἀρ. 123 ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσον,
 καὶ ἐπέκυρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικῆ τῆς ἀπο-
 φάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν ἐπέτησεν ὁ Σακκέτος τὴν

ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. ὅτι τὸ ἐν Τριπόλει Δικαστή-
 ριον τῶν Ἐφετῶν κακῶς ἐφήρμησε τοὺς περὶ ἐντολέων
 καὶ ἐντολοδόχων νόμους, καθότι, ὁ ἀρχηγὸς Τζαβέλλας
 διέταξε τὴν κατάσχασιν κατ' αἰτήσιν τῆς συζύγου τοῦ
 Σακκέτου Ἑλένης, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν πρὸς ἐκεῖνον
 αναφαιραν τῆς, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν γενομένην κατάσχασ-
 σιν ὁ Σακκέτος δὲν ἐνήργησεν ὡς ἐντολοδόχος αὐτῆς, ὅθεν
 ἡ πράξις θεωρηθεῖσα ὡς παράνομος δὲν ἐνοχοποιεῖ ἄλλον
 εἰμὴ τὴν ἰδίαν τοῦ συζύγου Ἑλένης. Ἐπει δὲ παραλαβὴ
 τῶν χρημάτων ἀπὸ τὸν Κοντογούρην ἐνεργήθη δι' αὐτοῦ,
 οὐχὶ ἐνεργούντος ἀντὶ τῆς συζύγου του, ἀλλ' ὁ Σακκέτος
 ὡς τελώνης ἐνήργησε τὴν διαταγὴν τοῦ Διοικητοῦ, εἰς τὸν
 ὅποιον καὶ παρέδωκεν ὡς ὑτάλληλος, τὰ χεῖματα.

Ἀκούσαν τὴν Εἰσήγησιν γενομένην μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρειο-
 παγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, ἀναγνωσθεῖσαν δὲ ὑπὸ τοῦ Κ.
 Σωμάκη, ἀπόντος τοῦ προτέρου, τὸν Δικηγόρον Π. Νι-
 κολαΐδην, πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσιόντος, ἀπόντος, τὸν
 Δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσι-
 βλήτου, ἀπόντος, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ προσωπικαὶ ὑποχρεώσεις δὲν λαμβάνουσιν
 ὑπαρξιν εἰμὴ διὰ συλλαγματός ἢ ὡσανεὶ συλλαγμα-
 τος, ἢ διὰ πράξεώς τινος μονομεροῦς, φερομένης χαρα-
 κτήρα ἐγκλήματος, ἢ ὡσανεὶ ἐγκλήματος ἐπὶ δὲ τοῦ
 προκειμένου ἄλλο τι δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς
 ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, εἰμὴ ὅτι ὁ ἀναίρεσιῶν
 κατ' ἐντολήν τῆς συζύγου του παρελθεῖ χεῖματα κατα-
 σχεθέντα δυνάμει διαταγῆς τοῦ ἐν Π. Πάτραις Ὀπλαρχη-
 γοῦ Κίτσιου Τζαβέλλα, καὶ τοῦ τότε ἐνεργούντος Διοικη-
 τοῦ, καὶ παρεκατέθεσεν αὐτὰ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Διοικητοῦ,
 ἀλλὰ μὴ ὅλον ὅτι ἡ κατάσχεσις διετάχθη παρὰ μὴ ἀρμο-
 δίου ἀρχῆς, ἢ δύνατο ὁμοῦς ὁ Σακκέτος νὰ τὴν ἐνεργήσῃ,
 χωρὶς νὰ πράξῃ οὔτε ἐγκλημα, τὸ ὅποιον ὑποθέτει πα-
 ράβασιν ποινικοῦ νόμου, οὔτε ὡσανεὶ ἐγκλημα, διότι αἱ
 νομοὶ οἱ ὀρίζοντες τοῦτο τὸ εἶδος τῶν πράξεων, αἰτίως
 καθιστῶσιν ὑπεύθυνον τὸν πράξαντα ἢ μεθεῖχοντα εἰς αὐτὰς
 ἢ καὶ τρίτον τινά. Inst. quae de obligat. quasi ex delicto lex 1 proem. §. 4 l 5 l. 6 Pand. de his, qui effuderint. l. 7 proem. §. 1 Pand. de lib. 4 titul. 9, δὲν ἀναφέρουν τὴν παρούσαν, οὔτε ἄλλην ἀνάλογον
 περίπτωσιν, ὅθεν ἡ ἐκτέλεσις τῆς διαταγῆς μὴ ἀρχῆς,
 τὴν ὁποία ὁ Σακκέτος δὲν ἐπροκάλεσεν οὔτε ἀμέσως
 οὔτε ἐμμέσως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παράνομος
 πράξις αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν διὰ νὰ καταδικάσῃ
 τὸν Ἀγγελῆν Σακκέτον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς μεσεγγυη-
 θεῖτης ποσότητος ἐξέλαβε τὴν πράξιν αὐτοῦ ὡς παράνομον,
 χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ νόμος ἀπαγορεύων αὐτὴν, διότι τα εἰς
 τὴν πρώτῃν σκέψιν ἀναφερόμενα ἀρθρα τῆς Δικονομίας
 ἀνάγονται μὲν εἰς τὸν προειρημένον τοιαυτὴν πράξιν, ἢ εἰς
 τὴν διατάττουσαν ἀρχὴν, ὅχι δὲ εἰς τὸν ἀπλῶς ἐκτελέ-
 σαντα ὅσα διέταξε μια ἀρχὴ, τῆς ὁποίας τὴν ἀρμοδιό-
 τητα μὴδὲ δικαίωμα εἶχε νὰ κρίνῃ προσέφυγε δὲ τὸ

δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν εἰς νόμους ὑποθέτοντας φόβον, βίην καὶ δόλον, ἤγουν πάντη ἀλλοτρίους τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, τῶν ὑποίων ἔκαμε ψευθεῖν ἐφαρμογήν, παραβιάσαν προσέτι τὰς ἀνω ἐκτεθείσας ἀρχάς τοῦ δικαίου, ὅτι κανεῖς δὲν ὑποχρεοῦνται προσωπικῶς οὐδὲ γίνεσθαι ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις τρίτου, εἴμη εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις·

Ἐπειδὴ δὲν ὁ ἀρχεὶ νόμος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου καθιερῶν ὑπεύθυνον τὸν ἀρχεὶ δια τὰς πράξεις τῆς γυναίκας του, αἱ δὲ περιπτώσεις, καθ' ἃς γεννᾶται ἐξαιρέσεις ἀπο τούτους γενικοῦς κανόνας, ἐξαιτίας τῆς διὰ τοῦ γάμου ἐνώσεως εἶναι ῥηταὶ I. 2 D. de injuriis, Νεαρά 134 κ. 8 κ. Ε ὡς διὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν οἱ γενικοὶ περὶ ὑποχρεώσεων κανόνες·

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 29 Ὀκτωβρ. 1835 καὶ ἀπ' ἀρ. 123 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τούτου τοῦ Δικαστηρίου διὰ νὰ συζητήσωσι τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Ἰουν. 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. 59.) (Πρωτοκ. Ἄρ. 473.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 2 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τῶν Μιχαὴλ Κρεββατᾶ καὶ Τζόγιας Στ. Κοπανίτσα ἀναιρεσειόντων κατοίκων Σπάρτης, καὶ τῆς εὐδοκίας Κρεββατᾶ ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν·

Ἀποδιώσαντος τοῦ Παναγιώτου Κρεββατᾶ ἀκλήρου, οἱ ἀδελφοὶ καὶ κληρονόμοι αὐτοῦ Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Κρεββατᾶ καὶ Τζόγια Στ. Κοπανίτσα ἀφ' ἐνὸς μέρους καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀποδιώσαντος Εὐδοκία Κρεββατᾶ ἀφ' ἑτέρου, συμφωνήσαντες ἐγγράφως κατὰ τὴν 24 Ἰουν. 1824 διαιρούσαν τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποδιώσαντος Παναγιώτου Κρεββατᾶ· δυνάμει τοῦ συμφωνητικοῦ τούτου ἔλαβεν ἡ ῥηθεῖα Εὐδοκία τὸ ἐν πέμπτον τῆς οὐσίας τοῦ συζύγου της, ἄφου συνεισέφ' ῥεν εἰς τὸ ὅλον αὐτῆς τὰς μετὰ γὰ μόν ὄφρα αὐτῆς κτλ. Κατὰ τὴν 23 Δεκεμβ. 1830 οἱ ῥηθέντες κληρονόμοι μὴ εὐχαριστούμενοι εἰς τὴν γενομένην συμφωνίαν ἀνεφέρθησαν εἰς τὸ Πρωτόκλητον Ἄρχειον καὶ ἠ υπλίας ζήτησάντες τὴν ἀκύρωσίν της. Τὸ ῥη ἐν Δικαστήριον δικάσαν τὴν ὑπόθεσιν ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ ἀριθ. 56 ἀποφασεῖς του τὴν αἴτησιν τῶν ἐναχόντων· οἱ ῥηθέντες ἐξεκάλεσαν τὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, τὸ ὅποσον διὰ τῆς ὑπ ἀριθ. 149 ἀποφασεῖς του ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν, ἐπικυρώσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου τῆς ἀποφασεῖς ταύτης τῶν Ἐφετῶν ἐζητήσαν οἱ ῥηθέντες κληρονόμοι τὴν ἀναίρεσιν διὰ τούτους λόγους· α. ὅτι τὸ ἀπὸ 24 Ἰουν. 1824 συμφωνητικὸν καὶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι ἔγινε κατὰ νόμον ἰσχυρὸν δὲν ἤμπορεῖ ἡ Εὐδοκία Κρεββατᾶ νὰ ζητήσῃ ὠφέλειαν ἀπὸ αὐτοῦ, ὡς παραβιάσασα αὐτὸ ἢ

ἰδίᾳ διὰ τῆς κατακρατήσεως τῆς οἰκίας τοῦ ἀποδιώσαντος συζύγου της· β. ὅτι μετεχειρίσθη δόλον καὶ βίαν ἐπιδικαίᾳ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ περι οὐ ὁ λόγος συμφωνητικοῦ· γ. ὅτι τὸ ἐν Τριπόλει Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν χαρακτηρίσαν διὰ τῆς ἀποφασεῖς του τὸν συμφωνητικὸν ἐξισασμὸν, ἀνέρεψε τούτους περὶ ἐξισασμοῦ κανόνας τοῦ δικαίου (Ἄ.μ. Βιβλ. α. Τίτλ. α. ἀθ. 2 καὶ Βιβλ. α. Τίτλ. 1 ἀρ. 14) διὰ τὴν ἀμυβία ἀμφιβολία μεταξύ τῶν συμφωνησάντων μερῶν περὶ χρέους τινὸς ἢ δικαιοῦματος ἢ ἄλλης αἰτίας δίκης δὲν ὑπῆρχε, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐγγράφον τούτου αἰτία τῆς συμφωνίας, ἀλλὰ παρουσιάσθη δόλιως· τὰ δὲ ὑπονοηθέντα παρὰ τοῦ δικάσαντος Δικαστηρίου αἰτία ὡς ὑπόσολον, ἢ ἐπιτόπια ἔθιμα, ἢ εἰς τὸν τόπον τῶν ἀνεκτιμητῶν παρεφθαρμένων τῆς προκίσεως πραγμάτων καὶ λοιπὰ δὲν εἶναι λόγος νὰ αἰτιολογήσῃ ἀπόφασιν ἀνεκκλητὸν· καὶ δ. ὅτι ἡ αἰτιολογία, ὅτι οἱ Κρεββατέοι εἶχαν ἀποκτήσει ἤδη τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ των, ὅταν συνέταξαν τὸ περὶ οὐ ὁ λόγος ἐγγράφον καὶ ἐδύναντο νὰ διαθέσωσι τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα τῶν ἀντιβαίνει ῥητῶς εἰς τὰς διατάξεις τῶν νόμων·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου, τὸν Δικηγόρον Ι. Κόνιαρην πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀπόντων, τὸν Δικηγόρον Α. Πετσάλην, πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσιβλήτου παρουσης, καὶ τὸν Εἰσαγγελεᾶ·

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων προτεινόμενος λόγος, ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος κρατήσασα τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποδιώσαντος συζύγου της, μετὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν προθεσμίαν τῆς παραδόσεως αὐτῆς δὲν ἐξετέλεσε τὸ συμφωνητικόν, ἐκτὸς ὅτι εἶναι λόγος πραγματικὸς, τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ λάβῃ εἰς σκεψὶν ὁ Ἄρειος Πάγος, οὐδ' ἐμπαριέχεται προσέτι εἰς τὴν προσηγηθεῖσαν περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, καὶ κατὰ τὸν § 2 τοῦ 811 ἀρ. τῆς Πολ. Δ. καν. νέος λόγος δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὡς δὲ εἰσαχθῆ ἢ εἰς τὸ ἀνεκκλητῶς δικάσαν Δικαστήριον·

Ἐπειδὴ ὁ δόλος καὶ ἡ βία εἶναι πραγματικὰ διδόμενα, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτίμησις εἶναι ἔργον τῶν κατωτέρω δικαστηρίων, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος ὀφείλει νὰ παραδέχεται ὅσα τοιαῦτα ἀνεγνωρισθῶσιν ἤδη παρὰ τῶν δικαστηρίων τούτων ὡς ἀποδείξιμα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἀνεκκλητῶν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν ἀποφαίνεται ῥητῶς ὅτι οἱ ἐκκαλύπτοντες δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀποδείξωσι τὴν ὑπαρξίν τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου·

Ἐπειδὴ τὰ συνεισῶντα τὸν συμβιβασμὸν σοιχεῖα εἶναι ἢ ὑπαρξίς ἀπαιτήσεων ἀβεβαίων καὶ ἀμφιβόλων μεταξύ τῶν διαφορομένων μερῶν καὶ ἢ εἰς ἀμυβίας παραχωρήσεις συναίσεις αὐτῶν, εἰς δὲ τὸ συμφωνητικόν, τοῦ ὁποίου προσβάλλεται ἡ ἰχὺς, παρατηροῦνται ἐμρότερα τὰ σοιχεῖα ταῦτα, διότι ὑπῆρχον τῶν ἀμυβόλων ἀπαιτήσεων, καὶ οἱ μὲν ἀναιρεσειόντες παρεχώρησαν εἰς τὴν

ἀναιρεσίβλητον μέρος τῆς κληρονομίας των, ἡ δὲ ἀναιρεσίβλητος μέρος τῶν ἀπαιτήσεων τῆς, ὅσας ἀπέβλεπον τὰς μετὰ γάμον δωρεάς καὶ τὰ εἰς φθορὰν ὑποκείμενα πράγματα τῆς προικός τῆς, ὡς αναφέρεται καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Τριπόλει Δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν. ὅθεν ὀρθῶς πάντῃ το Δικαστήριον τοῦτο θεώρησε καὶ ἐγχαρτήρησε, τὸ προὐδὸν ὁ λόγος συμφωνητικὸν, ὡς ἐξισασμὸν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως, εἰς τὸ ὅποιον ἐμπεριέχονται τὰ οὐσιωδέστερα μέρη τοῦ συμφωνητικοῦ γίνεται φανερόν ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν ἐβίωρσαν ποτὲ τὴν χήραν τοῦ ἀποθανόντος Π. Κρεβάτῃ ὡς ἔχουσιν δικαίωμα κληρονομίας ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἐξεναντίας αὐτοὶ μόνοι ὀνομάζονται κληρονόμοι, καὶ δυνάμει αὐτοῦ τοῦ Τίτλου των παραχωροῦν εἰς τὴν εἰρημένην μέρος τῆς κληρονομίας των ἐπὶ ἀνταλλαγῇ ἄλλων παραχωρήσεων γενομένων παρ' αὐτῆς ὅθεν συνάγεται ἐντεῦθεν ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν ἠγνόουν παντάπασιν τὸν νόμον. οὔτε δύνανται ἐπομένως νὰ προβάλλωσιν ὡς αἰτίαν τοῦ συναλλάγματος τὴν ἀγνοίαν τοῦ νόμου· διότι κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τῆς Νομολογίας, ὅςις ἐδύνατο νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ πράγματος, τὸ ὅποιον ἠγνόει, καὶ δὲν ἔλαβεν ἢ δὲν ἐπιμελήθη νὰ λάβῃ αὐτάς, ὑπόκειται εἰς ὄλας τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπειὰς τῆς ἀγνοίας του.

Ἐπειδὴ κατὰ συνέπειαν τῶν προηγουμένων ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν συμφώνησε τὸν ἐξισασμὸν μετὰ τῶν ἀναιρεσιόντων δικαιώματι κληρονομίας, ἀλλὰ λόγῳ ἀμοιβαίων παραχωρήσεων, ὡς ἡ αἰτία τοῦ συμβιβασμοῦ ἐνουπῆρχεν εἰς αὐτάς τὰς ἀμοιβαίας παραχωρήσεις, καὶ ἐπομένως οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν δύνανται νὰ προβάλλωσιν ἄλλοις αἰτίας ἢ ψυδῆ αἰτίαν εἰς τὴν προκειμένην συμφωνίαν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν ἧτις ἐγένε κατα τῆς ἀπὸ 24 Νομβ. 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 149 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ἰουλίου 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. π.δ.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 506.)

5)

ΤΟ ΔΙΒΑΛΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς δια νὰ δικάσῃ τὴν ἐς τὰς αἰτήσεις ἀναιρέσεως.

Ὁ Ἀσυνόμος Σπάρτης ἐκατήγηρεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικεῖου τὸν Φικεωρὴν Σαράντον ἐπὶ παραθέσει τῆς ὑπ' ἀρ. 30 διατάξεως τῆς Δημαρχικῆς περὶ σχημάτων καὶ μέτρων, καὶ ἐξητήσατο τὴν ἐφαρμογὴν τῶν 67ῶ καὶ 697 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου ὁ Πταισματοδικῆς

διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 11 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν κατηγορηθέντα, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορηθεὶς ἐκμεχρήσιν τῶν ἐλλειπῶν σχημάτων, ἀλλ' ὅτι ἀπλῶς εὐρέθησαν ταῦτα ἐντὸς τοῦ ἐργασιοῦ του· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ ῥηθεὶς Ἀσυνόμος τὴν ἀναιρέσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Πταισματοδικεῖον παρέβλεψε τὸν ὅρον τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσίβλητου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 480 ἄρθ. τῆς Ποιν. Διαδικασίας ὀρίζει ἀκριβῶς τὰ πρόσωπα, ὑπὸ τῶν ὁποίων δύναται νὰ γῆν αἴτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, μετὰ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν ἀναφέρονται ποσῶς οἱ δημόσιοι κατήγοροι, μ' ὅλον ὅτι παρίστανται ὡς διαδικοί εἰς τὰς περὶ πταισμάτων δίκας, ἐπομένως ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης τοῦ νόμου ἐναργῶς προκύπτει ἡ εὐνοϊκὴ τοῦ νόμου πρὸς τοὺς ἀθωωθέντας διάθεσις, διότι ἐν τῇ περιώρισεν ἐν γενεῖ εἰς ἓνα καὶ μόνον λόγον τα μέσα τῆς ἀναιρέσεως κατ' ἀθῶω κῶν ἀποφάσεων, ἠθέησε προσέτι, προκειμένης ἀθωώσεως νὰ ἦναι ὀρισμένα καὶ τὰ δυνάμενα νὰ κῆμωσι τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν πρόσωπα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐναντίον τοῦ ῥητοῦ γραμματος τοῦ 480 ἄρθ. ἐγένετο ἡ αἴτησις ὑπὸ τοῦ Ἀσυνόμου Σπάρτης ἐκπληρούμενος ἔργα δημοσίου κατηγόρου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ αὐτὸ 480 ἄρθ. τῆς Ποιν. Διαδικασίας κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται αἴτησις ἀναιρέσεως μόνον, ἐὰν κατὰ λάθος ὡς μὴ ὑπαρχόντος δῆθεν ὄρου τινὸς τοῦ Ποιν. Νόμου ἐγένετο ἡ ἀθώωσις ἐν ᾧ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὄρος· τὸ δὲ Πταισματοδικεῖον Σπάρτης ἐκήρυξε τὸν Σαράντον Φικεωρὴν ἀθῶον, ὅχι διότι δὲν ὑπάρχει ὄρος ποιν. νόμου τιμωρῶν τὴν πράξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσηρίετο ἡ κατηγορία, ἀλλὰ διότι ἡ πράξις αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς ὄρους τοῦ ἄρθ. 260 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου ἐπεκαλεῖτο ὁ δημοσίως κατήγορος, ὡς καὶ ἐν τῷ Πταισματοδικεῖον κακῶς ἠρμήνευσε τὸ εἰρημένον ἄρθρον, ἢ κακῶς ὅμως ἔρμηνευσεν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαραδέκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, ἧτις ἐγένε κατα τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου Ε. Β. καὶ ὑπ' ἀρ. 11 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σπάρτῃ Πταισματοδικεῖου, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰουλίου 1836.